

Planet Mesut Özil: Uyum mu? Asimilasyon mu? Yoksa ihanet mi?

Almanya-Türkiye maçını kendi ülkemizde ama deplasmanda izledim. Daha net bir ifadeyle, maç İstanbul Gümüşsuyu'nda Boğaz'a tepeden bakan Almanya Başkonsolosluğu'nun Kayzer Salonu'nda, çok sayıda Almanla birlikte izledim.

İyi bir futbol izleyicisiyim. Ancak bu yazının konusu ne Guus Hiddink'in taktikleri ne de Sabri Sarioğlu'nun sol bek oynaması.

Bu yazının konusu Mesut Özil'e gösterilen tepki. Oysa ki Mesut, dünün en "arada, derede kalanı"ydı. Zor bir gece geçirdi.

Bu gencecik adam üzerinden uzun yıllardır büyüyen, kangrene dönüşen bir tartışma yürütülüyor.

Maç sırasında Mesut'a gösterilen tepki üzerine yanımdaki dış haberler editörlerimizden Mustafa Karakuş'a dönüp, "Anlamıyorum, ne gerek var" diyorum.

İrem KÖKER

hurriyet.com.tr

Mustafa, eğitimini Almanya'da görmüş. Hem Alman kültürünü yakından biliyor, hem de oradaki Türklerin durumunu.

Mustafa yanıt veriyor: "Ben anlıyorum". Ve devam ediyor: "Kendilerini ihanete uğramış hissediyorlar."

O anda ekrandaki maç benim için bulanıklaşıyor. 90 dakikanın bitişi düdüğü benim için o an çalıyor.

ENTEGRASYON MU, ASİMİLASYON MU?

Aklım "gurbetçilere" gidiyor. Ve o an farkına varıyorum, esasında ortada tek bir soru olduğunun:

Mesut entegrasyonun mu, asimilasyonun mu bir örneği?

Almanya'da Türklerin entegrasyonu meselesi özellikle son bir yılda çok şiddetli tartışılıyor. Biz Türkiye'de bunun çok farkında değiliz.

Almanlar, artık 1960'larda gelen Türklerin "misafir" işçi olmadıklarını yeni yeni idrak ediyor.

Bugüne kadar dışladıkları Türkleri sistemin içine çekmeye çalışıyor.

Türkleri seçim öncesi hatırlayıp, Türk mahallelerine gidip döner kesen, sonra da unutan politikacılar, şimdi politika üretmeye uğraşıyor.

Almanya'daki bu uyanmayı kısa bir süre önce sohbet ettiğim bir Alman diplomatın anlattığı hikayeden daha da iyi anlıyorum.

Diplomat, Almanya'dan gelen resmi heyetteki bir Türk'e Türkiye'ye geri dönmeyi düşünüp düşünmediğini soruyor.

Bu Türk bürokrat doğma, büyüme Almanyalı. Yanıtı çarpıcı: "Benim için geri dönmek diye birşey yok. Ben Almanya'da doğdum büyüdüm, bir yere 'geri' döneceksem orası Almanya olur".

Bu hikayeyi anlatan diplomatın bana itirafı ise daha çarpıcı: "Türklerin de bizim toplumumuzun bir parçası olduğunu aslında o an idrak ettim."

Almanya'da 3 milyon civarı Türk yaşıyor. Bunların 1 milyona yakını Alman vatandaşı. Yani oy hakkı var, yani yaşadıkları

ülkede söz sahibi.

Peki en başta sorduğum soruya geri dönersek: Mesut entegrasyonun mu asimilasyonun mu bir örneği?

MESUT'UN TERCİHİ

Bu karmaşık konunun basit bir yanıtı var oysa ki.

Mesut sadece bir tercih yaptı. Belki profesyonel nedenlerle, belki başka nedenlerle. Ama sonuçta bu bir tercih.

Bugün Real Madrid'de oynadığına göre en azından profesyonel açıdan doğru bir tercih.

Aynı dün gece Türk formasını ıslatan Hamit Altıntop, Halil Altıntop, Nuri Şahin ve eski Marco yeni Mehmet Aurelio gibi.

Özil'e dün gece haksızlık yapıldığını düşünüyorum. Aynı şekilde gurbette yaşayan Türklerin sesine kulak verilmesi gerektiğini de.

Almanya'nın farklılıklar konusunda sicili pek de parlak değil. Almanlar durumun farkına varmaya başlayarak, 10 yıllardır göz ardı ettiği gerçeklikleri görmeye başladı. Şimdi adımlar atmaya başlamalı.

Bundan sonra izleyeceği yol eskiden olduğu gibi çifte vatandaşlığı engellemek, Türkçe'nin kullanımını sınırlamak gibi baskıcı mı yoksa daha özgürlükçü mü olacak?

Aynı şekilde yıllarca yaşadıkları ülkenin dilini bile öğrenmeyen Türkler de yaşadıkları topluma uyum için kendi değerlerinden vazgeçmeden daha fazla çaba gösterecekler mi? Yani bir Mesut, bir Hamit, bir Halil gibi başarı örnekleri daha da artacak mı?

Mesutların, Hamitlerin, Halillerin hem yaşadıkları ülke hem de soydaşlarından uğradıkları haksızlıkların sona erdirilmesinde de Almanya'nın politikaları kadar Türklerin tutumu da belirleyici olacak.

ikoker@hurriyet.com.tr

<http://twitter.com/ikoker>

10 Ekim 2010
